

DADDY

Eerder verscheen van Emma Cline

De meisjes

Emma Cline

DADDY

Verhalen

Vertaald door Ariane Schluter
en Tjadine Stheeman

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2020

Oorspronkelijke titel: *Daddy*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Random House, 2020

© Emma Cline, 2020

© Vertaling uit het Amerikaans: Ariane Schluter en Tjadine Steeman, 2020

© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam 2020

Vertaalrechten door The Clegg Agency, Inc, vs.

Omslagontwerp: Anna Kochman

Omslagbewerking: Sander Patelski

Auteursfoto: © Ricky Saiz

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 5632 9

ISBN 978 90 488 5633 6 (e-book)

NUR 302

www.lebowskipublishers.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Meld je aan voor de nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Lebowski Publishers via www.lebowskipublishers.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

INHOUD

Een generaal met pensioen heeft niets meer te doen	7
Los Angeles	33
Menlo Park	53
Zoon van Friedman	79
De nanny	101
Arcadië	123
Op het spoor	147
Marion	171
Mackie Messer	189
A.S.L.	211

EEN GENERAAL MET PENSIOEN HEEFT NIETS MEER TE DOEN

LINDA WAS BINNEN AAN HET BELLEN... MET WIE, ZO VROEG? Vanuit de jacuzzi keek John toe hoe ze heen en weer liep in haar badjas en een oud zwempak met verbleekte tropische print dat waarschijnlijk van een van de meisjes was. Het was lekker om een beetje rond te dobberen, om zich door de bruisende, kolken- de stralen naar de andere kant van het bad te laten glijden, met zijn beker koffie net boven het water. De vijgenboom was kaal, al een maand nu, maar de kakibomen zaten nog vol vruchten. Daar moeten de kinderen straks maar koekjes van bakken dacht hij. Maakte Linda die niet ook altijd toen ze nog klein waren? Of iets anders... jam misschien? Al dat fruit dat verloren ging, schandalig was het. Hij zou de tuinman vragen om een paar kratten kakivruchten te plukken voordat de kinderen kwamen, zodat ze ze alleen nog maar hoefden te bakken. Linda zou wel ergens een recept vandaan halen.

De hordeur klapte. Linda vouwde haar badjas op en klom in de jacuzzi.

‘Sasha’s vlucht heeft vertraging.’

‘Hoeveel?’

‘Ze komt waarschijnlijk niet voor vier, vijf uur aan.’

Met de vakantiedrukke zou het rond dat tijdstip een ramp zijn om terug te rijden van het vliegveld: een uur heen, twee uur terug, als het niet meer was. Sasha had geen rijbewijs en

kon dus geen auto huren – niet dat het in haar zou opkomen om dat voor te stellen.

‘En ze zei dat Andrew niet meekomt,’ zei Linda en ze trok een gezicht. Linda was ervan overtuigd dat Sasha’s vriend getrouwd was, hoewel ze daar tegen Sasha nooit iets over had gezegd.

Linda viste een blad uit het water, gooide het in de tuin en installeerde zich daarna met het boek dat ze had meegenomen. Linda las veel: ze las boeken over heiligen en over rijke, witte vrouwen uit het verleden met excentrieke gewoonten. Ze las boeken van de moeders van schoolshooters, en boeken van genezers die zeiden dat kanker eigenlijk een kwestie was van een gebrek aan zelfliefde. Nu was het een persoonlijk relaas van een meisje dat op haar elfde gekidnapt was. Vastgehouden in een schuur in een achtertuin, bijna tien jaar lang.

‘Haar gebit zag er nog goed uit,’ zei Linda. ‘Gezien de omstandigheden. Ze zegt dat ze elke avond met haar nagels het vuil van haar tanden schraapte. Uiteindelijk gaf hij haar een tandenborstel.’

‘Jezus,’ zei John, wat hem de juiste reactie leek, maar Linda zat alweer in haar boek, tevreden dobberend. Toen de jets uit gingen, waadde John er in stilte naartoe om ze weer aan te zetten.

Sam was het eerste kind dat arriveerde, hij kwam vanuit het zuidelijker gelegen Milpitas gereden in een gekeurde tweedehands sedan die hij de zomer ervoor had aangeschaft. Voordat hij de wagen kocht, had hij meerdere keren gebeld om de voor- en nadelen tegen elkaar af te wegen – de stand op de kilometer-teller van deze gebruikte auto versus het leasen van een nieuwer model en hoeveel onderhoud een Audi vroeg – en het verbaasde John dat Linda hier tijd voor had, voor de autobesognes van hun dertigjarige zoon, maar ze nam altijd op als hij belde; dan liep ze naar de andere kamer en liet John aan zijn lot over waar hij ook was, alleen met wat hij ook aan het doen was. Pasgeleden was John begonnen aan een televisieserie over twee oudere

vrouwen die bij elkaar in huis woonden, de ene een zenuwpees, de andere een vrije geest. Het voordeel was dat er maar geen eind leek te komen aan de hoeveelheid afleveringen, langdurige bespiegelingen over hun milde beproevingen in een anoniem stadje aan zee. Tijd leek niet van toepassing op deze vrouwen, alsof ze al dood waren, hoewel hij aannam dat de serie zich in Santa Barbara moest afspelen.

Chloe arriveerde als tweede, ze kwam uit het noordelijker gelegen Sacramento en zei dat ze minstens een halfuur met het brandstoftampje aan had gereden. Misschien wel langer. Ze liep stage. Onbezoldigd natuurlijk. Ze betaalden nog steeds de huur voor haar; ze was de jongste.

‘Waar heb je getankt?’

‘Heb ik nog niet gedaan,’ zei ze. ‘Doe ik later wel.’

‘Je had moeten stoppen,’ zei John. ‘Het is gevaarlijk om op een lege tank te rijden. En je voorband is bijna plat,’ ging hij verder, maar Chloe luisterde niet. Ze zat al op haar knieën op het grind van de oprit de hond te knuffelen.

‘O, snoesje van me,’ zei ze, en haar bril besloeg terwijl ze Zero tegen haar borst drukte. ‘Schatje van me.’

Zero trilde altijd, een van de kinderen had het opgezocht en gezegd dat het normaal was voor een Jack Russell, maar John kreeg er nog steeds de zenuwen van.

Linda ging Sasha ophalen want John kon beter geen verre afstanden rijden met zijn rug – hij kreeg kramp van te lang zitten – en trouwens, Linda zei dat ze het fijn vond om te doen. Fijn om even alleen te kunnen zijn met Sasha. Zero probeerde Linda achterna te lopen naar de auto, botste tegen haar benen.

‘Hij moet zijn riem om als je hem uitlaat,’ zei Linda. ‘Doe voorzichtig met hem, oké?’

John vond de riem en bij het vastmaken aan het tuig lette hij erop dat hij de uitstekende hechtingen niet raakte. Ze zagen er

spinachtig uit, onheilspellend. Zero haalde zwaar adem. Nog vijf weken moesten ze ervoor zorgen dat hij niet op zijn rug ging liggen, geen sprongen maakte en niet rende. Als hij naar buiten ging moest hij aan de lijn, er moest altijd iemand bij hem zijn. Anders zou de pacemaker door een klap los kunnen komen. John had nooit geweten dat honden een pacemaker konden krijgen, vond een hond in huis eigenlijk niet prettig. En kijk hem nou achter Zero aan sjokken die de ene na de andere boom besnuffelde.

Zero hinkte langzaam naar de erfafscheiding, stond even stil en hinkte toen weer door. De achtertuin was bijna één hectare, op veilige afstand van de burens zou je zeggen, maar een van hen had een keer de politie gebeld vanwege het hondengeblaf. Van die bemoeizuchtige mensen die blaffende honden in toom proberen te houden. Zero hield even stil om een leuke voetbal te bekijken die zo oud was dat hij wel versteend leek, en strompelde toen weer verder. Uiteindelijk zakte hij door zijn achterpoten, ellendig, en hij keek achterom naar John terwijl hij een brijige derrie uitpoepde. Het was van een schrikbarend, onnatuurlijk groen.

Binnenin het beest hield een of ander onzichtbaar machientje hem in leven door zijn beestenhart aan de praat te houden. Robothond, zong John zachtjes in zichzelf, terwijl hij zand over de poep schopte.

Vier uur. Sasha zou nu pas landen, Linda die een parkeerplekje zocht bij de aankomsthal. Het was niet te vroeg voor een glas wijn.

‘Chloe? Heb je zin?’

Die had ze niet. ‘Ik ben aan het solliciteren,’ zei ze, ze zat in kleermakerszit op haar bed. ‘Zie je wel?’ Ze draaide de laptop even naar hem toe, een of ander document stond op het scherm, maar op de achtergrond hoorde hij een televisieserie. Ze zag er nog steeds uit als een tiener, hoewel ze al bijna twee jaar geleden

was afgestudeerd. Toen John zo oud was als zij werkte hij al voor Mike, op zijn dertigste had hij zijn eigen personeel. Hij was dertig toen Sam geboren werd. Tegenwoordig kregen jongelui tien jaar extra om... ja om wat? Rond te lummelen, die stages te lopen.

Hij deed nog een poging. 'Echt niet? We kunnen buiten zitten, 't is best lekker weer.'

Chloe keek niet op van haar laptop. 'Kun je de deur dichtdoen,' zei ze onverschillig.

Hun onbeschoftheid benam hem soms de adem.

Hij maakte wat versnaperingen voor zichzelf klaar. Stukjes kaas, om de schimmel heen gesneden. Salami. De laatste olijven, verschrompeld in hun pekelnat. Hij nam zijn papieren bordje mee naar buiten en ging in een van de terrasstoelen zitten. De kussens voelden klam, waarschijnlijk waren ze vanbinnen aan het wegrotten. Hij had zijn spijkerbroek aan, zijn witte sokken, zijn witte sneakers, en een gebreide trui van Linda: overduidelijk een damesmodel en ongetwijfeld lachwekkend. Het zou hem inmiddels worst wezen, hoe sullig hij er misschien uitzag. Wie kon het wat schelen? Zero snuffelde aan zijn hand; hij gaf hem een plakje salami. Als de hond kalm was, rustig, was hij best te doen. Hij zou Zero moeten aanlijnen, maar ze waren op eigen terrein en trouwens, Zero zag er ontspannen uit, wekte niet de indruk dat hij zin had om een potje te gaan rennen. De achtertuin was groen, wintergroen. Er was een vuurplaats onder de grote eik die een van de kinderen had gemaakt tijdens de middelbare school en omringd met stenen, maar nu lag die vol bladeren en rommel. Waarschijnlijk Sam, dacht hij, waarom ruimde Sam die rommel niet op? Een plotselinge woede vlamde in hem op, maar doofde ook weer even snel. Wat was hij van plan, tegen hem schreeuwen? De kinderen moesten tegenwoordig alleen maar lachen als hij boos werd. Nog een plakje salami voor Zero, hijzelf ook een plakje. Het was koud en smaakte naar

koelkast, naar het plastic bakje waarop het had gelegen. Zero keek hem aan met die knikkerogen van hem, hijgde hongerig; John rook zijn vleesachtige adem en joeg hem weg.

Zelfs als je rekening hield met de vakantiedrukke deden Linda en Sasha er langer over dan hij had verwacht. Hij liep naar buiten naar de veranda toen hij hun auto hoorde. Hij had de tuinman kerstverlichting laten ophangen langs het hek, het dak en rond de ramen. Het waren van die nieuwe ledlampjes, koele witte lichtdraden die van de dakrand dropen. Nu zag het er leuk uit, in de blauwe avondschemering, maar hij miste de gekleurde lichtjes uit zijn jeugd, die clowneske peertjes. Rood, blauw, oranje, groen. Ze waren vast slecht voor het milieu.

Sasha deed het bijrijdersportier open, ze had een handtas en een leeg waterflesje op haar schoot.

‘Mijn koffer is niet aangekomen,’ zei ze. ‘Sorry, ik ben nogal uit mijn humeur. Hoi, pap.’

Ze omhelsde hem met één arm. Ze zag er een beetje verdrietig uit, een beetje dikker dan de laatste keer dat hij haar had gezien. Ze droeg een wijde, onflatteuze broek en haar gezicht dat onder een dikke laag make-up zat zweette.

‘Heb je het gemeld?’

‘Het is al goed,’ zei ze. ‘Ik bedoel, ja hoor, ik heb mijn gegevens achtergelaten en zo. Ik heb een schadenummer gekregen en een of andere website. Ze gaan ’m toch niet vinden.’

‘Je weet nooit,’ zei Linda. ‘En anders krijg je een vergoeding van ze.’

‘Was het druk op de weg?’ vroeg John.

‘Tot aan de 101 stond het helemaal vast,’ zei Linda. ‘Belachelijk.’

Was er maar bagage geweest, dan had hij geweten waar hij zijn handen moest laten. Hij gebaarde naar de oprit, de duisternis achter het licht op de veranda.

‘Nou,’ zei hij, ‘we zijn compleet.’

‘Zo is het veel handiger,’ zei Sam. ‘Vind je ook niet?’

Sam was in de keuken, waar hij de iPad van Linda aan een speaker koppelde die hij had meegenomen. ‘Nu kun je alle muziek afspelen die je maar wil.’

‘Maar hij doet het toch niet meer?’ zei Linda vanachter het fornuis. ‘De iPad? Vraag anders even aan je vader, hij heeft er meer verstand van.’

‘Je moet ’m gewoon opladen,’ zei Sam. ‘Snap je? Zo sluit je ’m aan.’

Het aanrecht lag vol met rommel; Johns secretaresse, Margaret, had een schaal chocoladebrokken langsgebracht, afgedekt met huishoudfolie, en vroegere klanten hadden een blikje macadamia’s gestuurd en een mand met vijgenjam, die naast de vijgenjam van eerdere jaren zou belanden, verstofft en ongeopend in de kelderkast. Manden met citroenen van de bomen langs de erfafscheiding, ontzettend veel citroenen. Ze zouden iets met die citroenen moeten doen. Er op z’n minst een paar aan de tuinman meegeven voor thuis. Chloe zat op een kruk en maakte kerstkaarten open, Zero lag aan haar voeten.

‘Wie zijn dit eigenlijk?’ Chloe hield een kaart omhoog. Een foto van drie lachende blonde jongens in spijkerbroek en denim overhemd. ‘Ze zien eruit als kerkgangers.’

‘Dat zijn de kinderen van je neef,’ zei John en hij pakte de kaart. ‘De jongens van Haley. Ze zijn heel aardig.’

‘Ik zei toch niet dat ze niet áárdig waren.’

‘Erg slimme kinderen.’ Ze hadden zich netjes gedragen, die middag dat ze op bezoek waren geweest, de jongste die uitzinnig moest lachen toen John hem ondersteboven aan zijn enkels liet bungelen.

Linda zei dat John te ruw was, haar stem klonk hoog en klagelijk. Ze was zo snel ongerust. Hij vindt het enig, zei John. En hij had gelijk: toen hij de jongen weer rechtop had gezet, had deze met rode wangen en een opgewonden blik in zijn

ogen gevraagd of hij nog een keertje mocht.

Sasha kwam naar beneden: haar gezicht was nat van het wasen, op haar kin zat een of andere groengele lotion. Ze zag er slaperig en ongelukkig uit in een geleende joggingbroek en een oude collegesweater van Chloe. Linda belde dagelijks met Sam en ook met Chloe en zag hen regelmatig, maar Sasha was sinds maart niet meer thuis geweest. Linda was blij, zag John, blij dat alle kinderen nu bij elkaar waren.

John kondigde aan dat het tijd was voor een borrel. 'Iedereen? Ja?' zei hij. 'Ik stel voor om wit te doen.'

'Wat voor muziek wil je horen?' vroeg Sam, die met zijn vinger over de iPad veegde. 'Mam? Maakt niet uit wat.'

'Een kerstliedje,' zei Chloe. 'Doe een kerstzender aan.'

Sam negeerde haar. 'Mam?'

'Ik vond de cd-speler wel fijn,' zei Linda. 'Ik wist hoe die werkte.'

'Maar je hebt nu alles wat je ook op cd had, en zelfs nog meer,' zei Sam. 'Wat je maar wilt.'

'Kies gewoon wat uit en zet het op,' zei Sasha. 'Jezus.'

Er galmde een reclame.

'Als je een abonnement neemt,' zei Sam, 'krijg je geen reclames meer.'

'Hou nou op,' zei Sasha. 'Ze vinden dat soort dingen alleen maar gedoe.'

Gekrenkt draaide Sam het volume laag en bestudeerde de iPad in stilte. Linda zei dat ze de speaker prachtig vond, bedankt voor het instellen, lekker dat er zoveel ruimte vrijkwam op het aanrecht hè, en het eten was trouwens toch al klaar dus de muziek kon eigenlijk ook wel uit.

Chloe dekte de tafel: papieren servetten, de doffe glazen. John moest iemand bellen om naar de afwasmachine te kijken. Het water liep niet goed weg en het leek alsof de borden alleen ston-

den te marineren in een brouwsel van warm water en etensresten. Linda zat aan het hoofd van de tafel, de kinderen op hun gebruikelijke plek. John dronk zijn glas leeg. Linda was gestopt met drinken, gewoon om te proberen, zei ze, gewoon voor een tijdje, en sindsdien had hij juist meer gedronken, of misschien voelde het alleen maar zo.

Sasha jatte een blaadje sla uit de slakom en begon erop te kauwen.

‘Pardon?’ zei hij.

‘Wat?’

‘We moeten nog danken.’

Sasha trok een gezicht.

‘Ik doe het wel,’ zei Sam. Hij sloot zijn ogen en boog zijn hoofd.

Toen John zijn ogen opendeed zag hij dat Sasha op haar telefoon zat. De impuls om de telefoon af te pakken, kapot te smijten. Maar hij kon maar beter zijn woede beteugelen, anders zou Linda woedend op hém worden, iedereen zou woedend worden. Wat kon de sfeer toch makkelijk verziekt raken. Hij schonk nog een glas wijn in, schepte wat pasta op zijn bord. Chloe bukte telkens om Zero stukjes gegrilde kip te geven.

Sasha prikte in de pasta. ‘Zit hier kaas in?’ Ze schepte demonstratief niet op. Er lag alleen wat natte sla en een beetje kip op haar bord. Ze rook aan haar glas water. ‘Het ruikt vreemd.’

Linda knipperde met haar ogen. ‘Nou, pak dan een ander glas.’

‘Ruik eens,’ zei Sasha en ze hield het glas schuin naar Chloe. ‘Echt hè?’

‘Pak een nieuw glas,’ zei Linda en ze griste het weg. ‘Ik pak het wel.’

‘Blijf zitten, blijf zitten, ik doe het, laat maar.’

Toen de kinderen klein waren aten ze ’s avonds hotdogs of spaghetti, de kinderen met hun glas melk, Linda die witte wijn

met ijsblokjes dronk, John – ook met een glas wijn – die af en toe afdwaalde. De kinderen maakten ruzie. Chloe gaf Sam een schop. Sasha dacht dat Sam expres in haar gezicht ademde... Mam, zeg tegen Sam dat hij niet in mijn gezicht moet ademen. Zeg. Tegen. Sam. Dat. Hij. Niet. In. Mijn. Gezicht. Moet. Ademen. Wat viel er toch makkelijk een sluier tussen hem en deze groep mensen die zijn gezin vormden. Ze werden aangenaam onscherp, zo vaag dat hij in staat was om van ze te houden.

‘Wat jammer dat Andrew er niet bij kon zijn,’ zei Linda.

Sasha haalde haar schouders op. ‘Hij had sowieso met Kerstmis terug moeten vliegen. Hij heeft zijn zoon de dag erna.’

‘Toch hadden we het leuk gevonden om hem te ontmoeten.’

‘Zero doet raar,’ zei Chloe. ‘Kijk.’

Er lag kip op de grond voor de hond maar hij at er niets van.

‘Hij is nu een cyborg,’ zei Sasha.

‘Misschien ziet hij wel niks,’ zei Chloe. ‘Weten jullie of hij blind is?’

‘Je moet hem geen eten van tafel geven,’ zei John.

‘Alsof dat nog wat uitmaakt.’

‘Dat moet je niet zeggen.’

‘Kun je je voorstellen hoe het is om een hond te zijn?’ zei Sasha. ‘Dat je er klaar voor bent om dood te gaan en dan gewoon nee hoor, niks daarvan, en je wordt opengesneden, ze stoppen iets binnen in je en je blijft leven? Misschien vindt hij het wel verschrikkelijk.’

Die gedachte was ook een keer bij John opgekomen toen hij Zero uitliet om te poepen. Zero had er zo treurig uitgezien, zo onwennig met zijn tuig om, strompelend door het natte gras met zijn bleekroze buik; wat mensen dieren aandedden, afschuwelijk eigenlijk, hoe ze hen emotioneel tot slaaf maakten, ze in leven hielden voor nog één laatste kerst. De kinderen bekommerden zich niet eens om de hond, niet echt.

‘Hij vindt het leuk,’ zei Sam die zich vooroverboog om Zero ruw aan te halen onder zijn kin. ‘Hij is blij.’

‘Zachtjes, Sammy, zachtjes.’

‘Hou op, je doet hem pijn,’ zei Chloe.

‘God,’ zei Sam. ‘Doe effe rustig.’ Hij leunde met zo’n kracht achterover dat zijn stoel over de grond schraapte.

‘Je hebt ’m de stuipen op het lijf gejaagd,’ zei Chloe, ‘kijk dan.’ Zero liep met een boogje terug naar de groezelige zitzak die ze als zijn mand gebruikten. Trillend zakte de hond onderuit in de berg nepbont en staarde hen aan.

‘Hij haat ons,’ zei Sasha. ‘Heel, heel erg.’

Elk jaar keken ze naar dezelfde film. John opende een fles rode wijn en nam hem mee naar de woonkamer, hoewel alleen hij en Sasha nog dronken. Linda maakte popcorn op het fornuis, een tikje verbrand. Hij tastte op de bodem van de schaal naar de korrels die niet gepoft waren, rolde ze rond over zijn tong om het zout op te zuigen.

‘Vooruit,’ zei hij. ‘Laten we een beetje opschieten.’

‘Zijn we klaar? Waar is Sasha?’

Chloe haalde zittend op de grond haar schouders op. ‘Bellen met Andrew.’

De voordeur ging open. Toen Sasha de woonkamer in kwam zag ze eruit alsof ze had gehuild. ‘Ik zei dat jullie zonder mij moesten beginnen.’

‘Weet je, Sash, we kunnen morgen wel even met de auto wat kleren gaan kopen,’ zei Linda. ‘Het winkelcentrum blijft open met kerst.’

‘Misschien,’ zei ze. ‘Best.’ Ze ging naast Chloe op de het vloer-
kleed liggen. Haar gezicht werd verlicht door haar telefoon, haar vingers tikten aan één stuk door.

De film duurde langer dan hij zich herinnerde. Hij was het hele eerste deel in Florida vergeten, de treinontsnapping. Die

ene acteur was een flikker, dat was nu zo duidelijk als wat. De generaal met pensioen, de herberg, het in- en insneeuw witte Vermont... John raakte in gedachten verzonken, al die frisse, blozende oostkustgezichten, iedereen in blakende gezondheid. Waarom waren hij en Linda eigenlijk in Californië gebleven? Misschien was dat het probleem, dat ze hun kinderen hadden opgevoed in deze gematigde streek waar ze het verschil tussen de seizoenen niet kenden. Ze zouden zoveel beter af zijn geweest in Vermont of New Hampshire, of in een van die staten waar het goedkoop wonen was, waar de kinderen bij de padvindsters hadden gekund en naar een gewoon college en gewend hadden kunnen raken aan het idee van een bescheiden, goed leven – dat was altijd zijn enige wens geweest voor zijn kinderen.

Ze waren gek op dit soort films toen ze klein waren, die oude, nog door acteurs gespeelde Walt Disneyfilms, *Pollyanna*; *The One and Only*, *Genuine*, *Original Family Band*; *The Happiest Millionaire*. Films waarin de vaders in wezen God waren, de kinderen die zich om hun vader verdrongen als hij de kamer binnenkwam, aan zijn nek hingen, hem kusjes gaven, o pappie-ie, zeiden de kleine meisjes dan, bijna zwijmelend. Wat een goeie koppen, die oude acteurs. Fred MacMurray, die ene uit *The Music Man*. Of bedoelde hij nou die acteur uit *Het kleine huis op de Prairie*, die dvd-box die ze in zijn geheel hadden bekeken? Pa liep altijd minstens één keer per aflevering in zijn blote bast, zijn vederachtige lokken zo intens jaren zeventig. John had de meisjes die boeken voorgelezen toen ze klein waren. De boeken van *Het kleine huis* en het boek over de jongen die van huis wegliep om in de bergen te wonen, boeken over jonge mensen buiten in de heilige, ongerepte natuur, wadend door heldere beekjes, slapend in van boomtakken gemaakte bedden.

Op het scherm was Danny Kaye aan het zingen, de blondine

in haar roze jurk aan het dansen, die fantastische benen van haar, en John neuriede vals mee, de hond was in de kamer, dat wist hij, want hoewel hij de hond niet kon zien hoorde hij het tuigje rammelen, maar iemand anders kon Zero wel uitlaten, een van de kinderen. Daarom was Zero überhaupt nog in leven. Voor hen.

Hij was in slaap gevallen. De film was afgelopen, maar niemand had de televisie uitgezet. Zijn wijnglas was leeg. Iedereen was weg. Ze hadden hem in zijn eentje achtergelaten. In de kamer was het donker maar buiten waren de kerstlichtjes nog aan, ze wierpen een eigenaardige gloed door de ramen, een spookachtig, buitenaards licht. Plotseling realiseerde hij zich dat er iets mis was. Hij zat onbeweeglijk, met het glas in zijn hand. Dit gevoel herkende hij uit zijn jeugd, de nachten dat hij verlamd van angst onder in het stapelbed lag, nauwelijks ademend, ervan overtuigd dat een of ander onheil zich in de stilte samenbalde en geluidloos naar hem toe zweefde. En nu was het hier, dacht hij, onontkoombaar, het kwam hem halen. Vroeg of laat stond hem dit te gebeuren, dat had hij altijd geweten.

Een verkramping in zijn rug en de kamer nam weer zijn normale proporties aan: de bank, het vloerkleed, de televisie. Als vanouds. Hij stond op. Hij zette zijn wijnglas op de koffietafel, draaide het licht op de gang en in de keuken uit en liep naar boven waar iedereen, zijn gezin, lag te slapen.

De volgende ochtend was de dag van kerstavond. John droeg twee koppen koffie naar boven naar de slaapkamer. Buiten was het zonnig, de mist trok op, maar in de slaapkamer was het donker, koloniaal donker, ouderwets donker. Linda had het donkere behang uitgekozen en de donkere gordijnen en het hemelbed – niet dat John nou een beter idee had gehad. Op het nachtkastje aan zijn kant van het bed: een schoenlepel nog in plastic verpakt; een lijvige bundel korte misdaadverhalen; een

houten schaal muntjes in het laatje. In de kast een kapot toestel dat hij had gebruikt om twintig minuten per dag ondersteboven te hangen, goed voor zijn rug, totdat Linda zei dat de aanblik te angstaanjagend was.

Linda ging rechtop zitten en pakte de mok aan, haar slaaphemd om haar nek gedraaid, haar gezicht verformfaaid. Ze knipperde een paar keer met haar ogen, tastte naar haar bril.

‘Sasha is al op,’ zei hij.

‘Deed ze onaardig?’

John haalde zijn schouders op. ‘Nee hoor, viel mee.’

‘Ik durf niet naar beneden te gaan. Ze was gister zo van slag. Over haar koffer. Ik dacht, dat komt echt nooit meer goed.’

‘Volgens mij gaat het prima met haar.’

Was dat waar? Hij wist het niet. Sasha liep bij een therapeut, wat John alleen wist omdat Linda de ziektekostenverzekering betaalde en Sasha nog bij hen in het pakket zat. Op de middelbare school had Sasha ook bij een therapeut gelopen, iemand die haar moest helpen stoppen met haar benen bekrassen met pincetten en nagelschaartjes. Maar het enige dat haar daar blijkbaar werd bijgebracht was nieuw vocabulaire om te beschrijven hoe afschuwelijk haar ouders waren.

Toen de kinderen klein waren was Linda een week of wat naar een landgoed in Arizona gegaan, een *healthfarm*. Het was vast na een van die slechte periodes, waarin ze hem soms het huis niet meer binnenliet of de kinderen meenam naar haar moeder. Op een avond had Sasha, negen jaar oud, de politie gebeld vanwege hem. Toen ze kwamen zei Linda dat het een ongeluk was, legde alles uit. Dat was jaren geleden, zei hij toen Linda het ter sprake bracht. En daarna was er het een en ander veranderd. Linda kwam terug van de retraite met een boek vetarme recepten – die allemaal als ingrediënt mangosaus leken te hebben – en de overtuiging dat ze tijdens een geleide meditatie in een zweethut contact had gehad met de geest van haar jeugdhond. En ze had

besloten dat John in therapie moest. Het was, vermoedde hij, een ultimatum.

Hij was twee keer gegaan. De man had hem antidepressiva voorgeschreven en een remmer voor stemmingswisselingen en hij had hem een folder gegeven met ademhalingsoefeningen voor zelfbeheersing. Die eerste dag op pillen had hij zich manisch gevoeld, of iets wat daarop leek, zijn gedachten scherp als een prop zilverfolie; hij had beide auto's gewassen, dozen van zolder gehaald, besloten dat hij zijn personeel de ruimte zou laten ombouwen tot een schilderatelier voor Linda. Hij was uit het raam van Chloe's kinderkamer geklommen om de goten schoon te maken, had met zijn blote handen natte brokken blad en vogelpoep eruit gekrabd – zijn handen blauw en bloedeloos van de kou. Toen hij met de mouw van zijn t-shirt zijn wang afveegde, bleek de mouw vochtig. Zijn hele gezicht was nat. Ook al was hij aan het huilen, het was niet onaangenaam; zoals die keren dat hij tijdens de middelbare school paddo's had genomen en buiten in het natuurpark bij Salt Point had gezeten, de tranen die over zijn wangen stroomden toen hij begon te trippen, het kwijl dat in zijn mond liep. Op het dak had hij achterovergeleund tegen de dakspanen, de val naar beneden in de tuin overwogen. Wat was de afweging eigenlijk geweest? Niet hoog genoeg. Hij had de pillen niet meer geslikt.

En hoe was het in zijn werk gegaan, de uiteindelijke castratie van zijn driftbuien? Hij was te moe om de boel kort en klein te slaan. Wat had Sasha ook alweer gezegd, de laatste keer dat ze ruzie hadden gemaakt? Ze had gehuild, opgerakeld hoe hij vroeger altijd eten naar haar gooide als ze weigerde een hap te nemen. Dat leek allemaal zo ver weg, en uiteindelijk raakte het nog verder op de achtergrond en praatte niemand er meer over.

Toen hij de lege mokken naar beneden naar de keuken bracht, hield Sasha een witte verpakking omhoog, een geopende kartonnen doos stond voor haar.

‘Wat zijn dit?’ vroeg ze.

‘Waar heb je die gevonden?’

‘De doos stond op het aanrecht. Ik heb ’m net opengemaakt, sorry.’

Hij griste hem weg. ‘Stond jouw naam erop?’

‘Sorry,’ zei ze.

‘Je doet maar gewoon waar je zin in hebt?’ Hij merkte dat hij bijna stond te schreeuwen.

‘Ik zei sorry.’ Ze keek bang op een manier die hem nog kwader maakte.

‘Hou ook maar,’ zei hij. ‘Het maakt nu toch niet meer uit.’

Hij had voor iedereen voor kerstmis van die DNA-kits gekocht. Ook voor Linda. Een vrij goed cadeau, vond hij zelf. Hij was trots geweest; voor iedereen een DNA-kit en een wegenwacht-abonnement. Dacht hij aan zijn gezin of niet?

Sam kwam in de keuken, al aangekleed.

John schoof een doosje naar hem toe. ‘Hier.’

‘Wat?’

‘Dat is je kerstcadeau,’ zei hij. ‘Je hoeft alleen maar in die buisjes te spugen. Alles is inbegrepen. Je stuurt het op. En dan krijg je precies te horen wat je DNA is.’

‘Cool,’ zei Sam, en hij begon het pakketje uitgebreid te bestuderen, bekeek het van alle kanten.

‘Eigenlijk,’ zei Sasha, ‘geef je je DNA zo gewoon rechtstreeks aan de politie.’

‘Maar je kunt erachter komen wie je voorouders zijn,’ zei John. ‘Verwanten traceren. Alles over je familie te weten komen.’

Sasha lachte geringschattend. ‘Zo hebben ze die man gevonden die iedereen heeft uitgemoord. Die seriemoordenaar. Door een of andere achterachterneef.’

‘Ze waren niet goedkoop,’ zei hij en hij hoorde dat hij zijn stem verhief. Waarschijnlijk, dacht hij, wisten zijn kinderen niet

eens hoe zijn eigen vader heette. Ongelooflijk. Hij ademde in en uit. 'Ik heb er voor iedereen een gekocht.'

Sasha keek naar hem, keek naar Sam. 'Sorry,' zei ze. 'Het is hartstikke leuk. Bedankt.'

's Middags zette Chloe familiefilmpjes op. Sam had vorig jaar alle tapes overgezet op dvd als kerstcadeau voor John en Linda. Zero zat bevend naast Chloe op de vloer van de woonkamer. Zelfs vanuit de deuropening rook de hond vaag naar urine. Chloe leek het niet op te merken, want ze wreef met haar neus in zijn nek. Ze at een in de magnetron opgewarmde burrito van een stuk keukenpapier. Het zag er klef en onappetijtelijk uit, bonen die eruit lekten.

'Kom je meekijken?' vroeg ze.

Hij was moe. Het was warm in de woonkamer, de verwarming stond aan. Het was prettig om in de grote stoel te zitten, zijn ogen dicht te doen, naar de stemmen te luisteren. Het was zijn stem. Hij deed zijn ogen open. De camera bewoog schokkerig, John liep ermee door een lege gang. *We gaan iedereen gedag zeggen,* zei hij. *Kom, we gaan ze zoeken.*

Het was minstens twintig jaar geleden dat ze in dat huis hadden gewoond. Wat een merkwaardig huis was het geweest. Heel veel niveauverschillen, hoekjes, grote donkere balken. Een rij dennen met takken waar de kinderen altijd naar grepen door het raam van de auto als hij erlangs reed, het dakraam in de slaapkamer dat met sneeuw was bedekt. Wat vreemd om het weer te zien, uit het niets tevoorschijn getoverd. Hun oude leven. Zijn sneakers kwamen even in beeld, het tapijt, een glimp van een tweed bank.

'Waar is dat?' vroeg Chloe.

'Jij was nog een baby. We hebben daar maar een paar jaar gewoond.'

Hij kon zich niet goed meer herinneren wanneer het precies

was geweest, maar Linda's vader leefde nog toen ze in dat huis woonden, dus waarschijnlijk was het '96 of '97. Het leek alsof het winter was en misschien was het de winter dat er aldoor beren inbraken in de auto, dat gebeurde zo vaak dat hij hem open moest laten zodat ze de ramen niet zouden vernielen. Sam vond het leuk om de modderige pootafdrukken te zien, maar Sasha was doodsbang voor beren, wilde niet eens naar buiten komen om de sporen te bekijken.

Wat herinnerde hij zich nog meer van het huis... de stenen open haard, de verzameling varkenszoutvaatjes, de benauwde keuken met de mosterdgele koelkast volgepropt met dozen hotdogs, de vriezer die telkens uitviel, nauwelijks de wafels goed kon houden. De meisjes hadden samen een kamer gedeeld. Sam in dat kleine zijkamertje. Ze speelden de kaartspellen *Go Fish* en *War*, bouwden kaartenhuizen, keken naar *Heksen & Bezemstelen*. Linda's broer kwam de hele tijd langs. George was destijds nog met zijn eerste vrouw getrouwd, Christine; toen nog een bloedmooie vrouw, met haar dat aan de punten omhoogkrulde, borsten die altijd in elk topje dat ze droeg half ontbloot waren. John die haar op zijn schoot trok en Linda die hem tegen zijn schouder stompte, *Jo-ohn*, en Christine die zich dan probeerde los te wringen, maar pas na een paar minuten. George en Christine waren uiteindelijk gescheiden, hoeveel jaar daarna? Christine, opgeblazen door de antipsychotica, beweerde dat George haar van de trap had geduwd.

'Moet je mama's haar zien,' zei Chloe. 'Zo grappig.'

Linda droeg een bril die populair was in die tijd, bruine schoeltjes waardoor haar ogen een beetje leken uit te puilen.

Ze maakte een gebaar naar de camera dat hij weg moest. *John! Stop!* De video stopte. Hij deed zijn ogen weer dicht. Hij hoorde alleen ruis. Toen:

Sam, ga zitten.

Hij is jarig vandaag.

Je hebt een leuk cadeau van opa gekregen.

De taart ziet er lekker uit.

Steek je vingers eens op, hoe oud ben je geworden?

Het is een speciale pop. Doe er heel voorzichtig mee.

Wat wil je later worden? Wil je dokter worden?

Nee.

Advocaat.

Nee.

President? Sam?

John, niet doen.

Ik was het niet. Het was die jongen.

Niet de pop aanraken. We gaan er heel zachtjes mee doen. Het is een hele kostbare pop.

Sasha. De baby slaapt. Niet aanraken.

Sasha stond in de deuropening. ‘Wat zijn jullie aan het kijken?’

‘Het is zo grappig,’ zei Chloe. ‘Dit moet je zien. Je was zo schattig. Wacht, ik zet even die van jou op. Het is echt heel lief.’

De camera maakte schokkerige bewegingen, richtte op het vloerkleed. Ging toen omhoog naar Sasha in een nachtjapon, zittend op de onderste trede van een trap.

Hoe oud ben je?

Vijf.

Wie heb je daar?

Gekko.

Is dat jouw Gekko? Is het Gekko? Wat ben je aan het doen?

Een huis voor Botje aan het maken.

Botje?

Ariël en Botje.

En van wie hou je allemaal? Hou je van papa?

Ja.

Van wie hou je meer, van papa of van mama? Hou je het meest van papa?

John wierp een korte blik op Sasha, maar ze was verdwenen.

Ze was in de keuken, waar ze keukenpapier van de rol scheurde, stukje voor stukje, en op een plas onder de tafel liet drijven. ‘Zero heeft weer gepist,’ zei ze. ‘Jezus,’ zei ze, de rol keukenpapier was inmiddels op. Ze spuwde de woorden bijna uit. Haar ogen waren opgezwollen en rood. ‘Waarom ruimt niemand die pis op? Het is zo goor. De hond pist het hele huis onder en niemand die het ook maar opmerkt.’

‘Je moeder houdt van die hond,’ zei John.

Met de punt van haar laars schoof Sasha het keukenpapier zachtjes over de vloer. Hij vermoedde dat ze niet daadwerkelijk de stap zou nemen om het papier op te rapen, om de boel echt schoon te maken.

‘Nog wat van je koffer gehoord?’

Sasha schudde haar hoofd. ‘Er is wel een website die je kan checken maar daar staat alleen op dat hij nog onderweg is,’ zei ze. ‘Ik kijk er aldoor op.’

‘Ik kan je naar het winkelcentrum brengen als je wil,’ zei hij.

‘Oké. Ja, bedankt.’

Hij bleef iets te lang staan, wachtend... op wat?

Niets. Ze raapte het keukenpapier niet op.

Sasha was stil onderweg, een half uur over de Highway 12. Niet veel verkeer.

‘Zie je dat ze nog steeds niet klaar zijn met het hotel?’

Iemand anders had meer geboden voor de klus. Maar goed ook, want het project was met handen en voeten gebonden aan de stad, mensen schreven brieven naar de krant, wilden weten hoe het zat met de verkeersoverlast.

Sasha bleef haar telefoon checken.

‘Heb je een oplader of zoiets?’ vroeg ze.

Toen hij zijn arm over haar heen uitstreekte om er een uit het handschoenenkastje te pakken, kromp ze ineen.

Hij dwong zichzelf er niets over te zeggen. Hij had Linda

moeten vragen haar te brengen, of een van de kinderen. Hij zette de radio aan, die al afgestemd stond op Linda's lievelingszender. Sinds Thanksgiving draaiden ze daar kerstmuziek. Sam had hem verteld dat alle radio tegenwoordig alleen nog maar door computers werd geprogrammeerd.

Maar in uw donk're straten straalt

Het licht dat was verwacht.

Had een van de kinderen dit liedje niet een keer met de klas tijdens een kerstspel gezongen? De kinderen verkleed als engelen in stukken lakens, Linda had kransen van glinsterfolie gemaakt voor op hun hoofd.

Sasha trok de mouwen van Chloe's sweater omlaag en legde haar telefoon – inmiddels aan de oplader – op de console tussen hen in. John zag op de achtergrond van haar telefoon een familiefoto op het dek van een veerboot. Een vrouw, een man, een kind. De vrouw, beseftte hij even later, was Sasha. Ze had een lichtblauwe anorak aan; ze zag er stralend uit, verwaaid. Een klein jongetje zat op haar schoot en een man, Andrew, had lachend zijn arm om hen heen geslagen. Het was John volkomen duidelijk dat ze haar misten. Deze man en zijn kind. Ze was hier en niet daar en ze misten haar. Dat was toch niet zo vreemd? Het scherm ging op zwart.

Op de middelbare school had ze een vriend gehad, of misschien was het de vriend van Chloe, een slungelige jongen met een donker bloempotkapsel, een scherpe neus, ruwe, rode neusvleugels. De jongen was best aardig geweest, alleen was hij uiteindelijk doorgedraaid... kwam het door de drugs? Of misschien was hij schizofreen, John wist het niet meer precies. Zijn ouders hadden John en Linda een keer gebeld om te vragen of de jongen bij hen was. Toen was het al jaren uit. Natuurlijk was de jongen niet bij hen. Zijn moeder vertelde door de telefoon aan John dat de jongen een dood vogeltje in het koffiezetapparaat had gestopt, dat hij dacht dat zijn familie hem probeerde te

vermoorden. Dat hij was verdwenen en ze geen idee hadden waar hij was of waar ze hem moesten zoeken. John had het zielig gevonden voor de moeder van de jongen, was ook in verlegenheid gebracht door haar ongegeneerde verdriet en blij geweest voor zijn eigen kinderen: gezond, normaal, het huis uit, hun eigen leven leidend.

‘Misschien moeten Chloe en jij vanavond maar koekjes van die kakivruchten bakken,’ zei hij.

‘Niemand eet die dingen. Je vindt ze zelf ook niet lekker.’

‘Wel waar,’ zei hij. Hij voelde zich gekwetst. Hoewel hij zich de smaak van kakivruchten niet eens meer kon herinneren. Bitter, misschien, zeepachtig.

‘Al die kakivruchten rotten gewoon weg, als je er niets mee doet,’ zei hij.

Het kon haar niet schelen. Ze was al het moois vergeten. Die nacht dat hij ze had wakker gemaakt, ze met dekens en al achter in zijn pick-up had gezet en ze naar het stuwmeer had gereden, waar ze een gigantisch vuur hadden gemaakt; de kinderen zaten op handdoeken op de vochtige grond en aten geroosterde marshmallows van een stokje. Er was een foto van die nacht die hij op zijn bureau had staan, de drie kinderen zagen er moe en gelukkig uit in hun pyjamaatjes met de lichte, optimistische kleuren uit die tijd... hoe kon dat ineens niets meer lijken te betekenen? Of die maand dat alle kinderen de waterpokken hadden en in de ouderlijke slaapkamer op lakens op de grond sliepen, naakt en besprenkeld met zinklotion, de afvoer van de badkuip verstopt door hun haveremoutbaden. Zo veel ziektes en gebroken botten en verstuikte polsen en gearsten schedels.

Het kon ze niet schelen. Als klein meisje had Sasha *The Wizard of Oz* zo vaak bekeken dat de videoband het had begeven.

‘Weet je dat nog?’ vroeg hij. ‘Hoe leuk je *The Wizard of Oz* vond?’

‘Wat?’ Ze keek geïrriteerd.

‘Je vond hem geweldig. Je hebt hem wel vijftintig keer bekeken, nee vaker. Het moet vaker zijn geweest. Je hebt de videoband stuk gemaakt.’

Ze zei niets.

‘Echt waar,’ zei hij.

‘Klinkt als Chloe.’

‘Jij was het.’

‘Chloe, zeker weten.’

Hij probeerde mildheid naar haar te voelen.

Zelfs op de dag van kerstavond was het parkeerterrein van het winkelcentrum vol. Waarschijnlijk moest hij daar niet meer vreemd van opkijken, dat mensen wilden winkelen in plaats van thuis zijn bij hun gezin. Vroeger was het een schande, net als dat je op je telefoon zat als iemand tegen je praatte, maar vervolgens deed iedereen het en moest je maar gewoon accepteren dat dat het nieuwe normaal was.

‘Je kunt me hier wel afzetten,’ zei Sasha, terwijl ze het portier al opendeed. ‘Dit is prima. Kom je me over ongeveer drie uur ophalen? Zien we elkaar weer hier?’

Hij zou net zo goed even langs kantoor kunnen gaan, gewoon wat dingen nalopen; er was natuurlijk niemand, geen andere auto's op de parkeerplaats, de verwarming uitgedraaid, maar het voelde goed om achter zijn bureau te zitten, zijn computer aan te zetten, een paar e-mails te beantwoorden. Hij ondertekende enkele rekeningen. Hij vond het prettig op kantoor als het er rustig was. Uit de waterkoeler dronk John water op kamertemperatuur, wiebelend in een papieren hoorntje. Ze zouden gewone kartonnen bekertjes moeten bestellen. Linda stuurde een berichtje dat de buurman had gebeld. Zero had het op een of andere manier klaargespeeld om ervandoor te gaan, was pas een paar huizen verderop gevonden.

Alles goed nu?

Prima, sms'te ze terug.

Ze had gezegd dat ze tot na Kerstmis zou wachten met Zero laten inslapen, maar nu, met die pacemaker – niemand die wist hoe het zou lopen. De hond zou John waarschijnlijk overleven. Nog een uur voordat hij Sasha moest ophalen. Hij vond een mueslireep in zijn bureaula die verbrokkelde toen hij de wikkel ervanaf haalde. Hij kieperde de stukjes in zijn mond, kauwde moeizaam. Margaret was met haar zoon in Chicago: foto's van haar kleinkind hingen op haar prikbord, een theeblik stond op haar bureau naast de tube handcrème die ze ijverig gebruikte. Voordat ze was vertrokken had Margaret de kalender – een weggevertje van de ijzerwinkel – omgeslagen naar januari. Hij keek hoe laat het was. Hij wist dat er vroeg of laat een moment zou komen dat hij op moest staan, maar het was niet nodig om eerder dan noodzakelijk te vertrekken.

Pas nadat hij een rondje om het parkeerterrein had gereden, zag hij Sasha, leunend tegen een paal, haar ogen gesloten. Ze zag er rustig uit, kalm, haar haren achter haar oren gestoken, haar handen in de zakken van Chloe's sweater. Als hij het zich goed herinnerde had Sasha niet op dat college gezeten. Ze was nooit een geluksvogel geweest. Hij draaide het raampje aan de bijrijderskant omlaag.

'Sasha.'

Niets.

'Sasha,' riep hij luider.

'Ik heb je een paar keer geroepen,' zei hij, toen ze eindelijk dichterbij kwam. 'Hoorde je me niet?'

'Sorry,' zei ze en ze stapte in de auto.

'Heb je niets gekocht?'

Even keek ze verward.

'Ik zag niks leuks,' zei ze.

Hij maakte aanstalten om weg te rijden. Het had op een

bepaald moment geregend zonder dat hem dat was opgevallen; de straten waren nat. Andere automobilisten hadden hun licht aangedaan.

‘Eigenlijk,’ zei Sasha, ‘heb ik niet eens naar kleren gekeken. Ik ben naar de film geweest.’

‘O?’ zei hij.

Hij wist niet of ze een speciale reactie aan hem probeerde te ontlokken. Hij hield zijn gezicht uitdrukingsloos, zijn handen op het stuur. ‘Was hij goed?’

Ze vertelde wat er in de film was gebeurd.

‘Klinkt droevig,’ zei hij.

‘Misschien wel,’ zei Sasha. ‘Ik had van iedereen gehoord dat ie goed was. Maar ik vond ’m stom.’

Sasha’s telefoon rinkelde op de stoel tussen hen in.

‘Maar waarom zouden mensen een film willen gaan zien waar ze droevig van worden?’ zei John.

Sasha gaf geen antwoord. Ze was druk aan het tikken, haar gezicht baadde in het licht van het scherm. Wat was het snel donker geworden. Hij deed zelf ook zijn lichten aan. Haar telefoon rinkelde weer en Sasha glimlachte, een klein, intiem lachje.

‘Vind je het goed als ik Andrew even bel? Duurt niet lang. Alleen maar om welterusten te zeggen,’ zei ze. ‘Het is daar al laat.’

Hij knikte en hield zijn blik op de weg.

‘Hoi, sorry,’ zei Sasha zachtjes in haar telefoon. ‘Nee,’ zei ze, ‘ik zit in de auto.’

Ze lachte, teder, haar stem daalde, haar lichaam ontspande, zakte dieper in de stoel, en bij het stoplicht betrapte John zichzelf erop dat hij zijn hoofd schuin haar kant op draaide, zich inspande om te horen wat ze zei, alsof hij iets in haar woorden zou kunnen vangen.